

**VALERIU
BUTULESCU**

**MACULATOR
EXISTENȚIAL**

A F O R I S M E

Director editorial: Dana Anghelescu
Fotografia autorului: Mirosław Gronski
Grafică: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUTULESCU, VALERIU
Maculator existențial / Valeriu Butulescu. - Brașov:
Libris Editorial, 2018
ISBN 978-606- 8953-06- 9
821.135.1

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799

E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

C U P R I N S

VALERIU BUTULESCU, RADIOGRAFIAT DE TREI ORI, ÎN TREI DECENII, DE CRITICUL ALEX ȘTEFĂNESCU... ..	7
1. SCÂNTEI ELECTRICE	
2. VALERIU BUTULESCU SAU PROPOZIȚIA DE AUR	
3. IGNORAT ÎN ȚARĂ, APRECIAT PESTE HOTARE	
MACULATOR EXISTENȚIAL	17
AFORISME ȘI GÂNDURI: BUTULESCU.....	135

VALERIU BUTULESCU

Dramaturg, poet, eseist, traducător, născut la Preajba, Gorj (9 februarie 1953). Studii: Universitatea din Lodz, Academia de Mine din Cracovia, Polonia. Doctor în științe tehnice. Membru al Uniunii Scriitorilor din România. A debutat cu volumul de aforisme „Oaze de nisip”, Editura Litera (București 1985). A scris 20 de piese de teatru, jucate în țară și peste hotare, însumând peste cincizeci de premiere. A publicat șaptezeci de cărți, creația sa fiind comentată de numeroși critici literari, români și străini. Deosebit de populare au devenit aforismele sale, publicate în peste cincizeci de limbi, în țări de pe toate continentele. A obținut numeroase premii, din care anexăm o selecție cu cele mai importante:

1. Premiul special al revistei „Observator” pentru aforisme, (2004), Toronto, Canada;
2. „Premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru literatură dramatică originală”, pentru piesa „Hoțul cinstit” la „Festivalul Dramaturgiei Românești”, Teatrul Național Timișoara (2004);
3. Premiul „Naji Naaman”, Fundația „Naaman” pentru Cultură, (2006) Beirut, Liban;
4. Premiul I la „Festivalul Comediei Românești” pentru piesa „Insula Femeilor”, Teatrul de Comedie București (2009);
5. Nominalizarea comediei „Herghelea albastră” pentru cea mai bună piesă a anului 2009, Gala Premiilor UNITER, București (2010);
6. Premiul „Cercul de Aur” pentru aforisme, acordat de „Beogradski Aforisiciarski Krug”, 2010, Belgrad, Serbia;
7. „Premiul pentru Dramaturgie pe anul 2009” pentru piesele „Insula Femeilor” și „Infinitul Brâncuși”, acordat de Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Sibiu (2010);
8. Premiul „Domanovic” acordat de Fundația Culturală „Milivoje Domanovic” pentru literatură aforistică, (2010) Belgrad, Serbia;
9. Premiul „Welika Plaketa” pentru aforisme, la Festivalul de Satiră din Bilinja, 2011, Bosnia Herțegovina;
10. Premiul „Dragisa Kasikovic” pentru cartea de aforisme „Pescane Oaze” publicată în Serbia, acordat de Fundația Culturală „Srpska rec”, (2011), Belgrad, Serbia;

11. Titlul de „Ambasador Extraordinar al Culturii” acordat de fundația libaneză „Maison Naaman pour la Culture”, (2011) Beirut, Liban;
12. Premiul „Malopolska Nagroda Literacka – Stanczyk Kosmopolita” la Festivalul de Literatură Independentă FLN, 2012, Cracovia, Polonia;
13. Premiul de Excelență al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Sibiu, 2012;
14. Laureat al Concursului Internațional de Aforistică „Torino in Sintesi”, Torino, Italia, 2012;
15. Premiul Special pentru „complexa operă aforistică reprezentată prin traducerea în italiană a volumului Oasi di Sabbia” și întreaga activitate aforistică, oferit de Asociația de promovare a literaturii filosofice și spirituale „Il Mondo delle Idee”, 20 octombrie 2012, Torino, Italia;
16. Marele Premiu, la Festivalul Satirei Balcanice, pentru „promovarea literaturii satirice în Balcani”, acordat de Asociația Scriitorilor din Serbia, iunie 2013, Aleksinac, Serbia;
17. Nominalizat pentru Premiul Ministerului Culturii de la Varșovia, cu ocazia Zilei Internaționale a Poeziei, UNESCO, aprilie 2014, Varșovia, Polonia;
18. Premiul „Paideea” acordat de Fundația „Sfinții Împărați Constantin și Elena”, mai 2014, Atena, Grecia;
19. Marele Premiu „Aleko Konstantinov” pentru proză scurtă satirică, 13 ianuarie 2015, Svishtov, Bulgaria;
20. Titlul de „Maestru al Literaturii Satirice”, acordat de redacția revistei „Stirshel” din Sofia, 13 ianuarie 2015, Svishtov, Bulgaria;
21. Medalia de Onoare a municipiului Svishtov, 13 ianuarie 2015, Svishtov, Bulgaria;
22. Diploma de Excelență acordată de Asociația „Sf. Constantin și Elena din Aspropyrgos” pentru spectacolul „Herghelia albastră”, la „Teatrul Alexandria Polychoros Art”, 14.06.2015, Atena, Grecia;
23. Diploma de Excelență (Omagiu) decernată de Consatul General al României de la Salonic și de Asociația Românilor din Grecia (Carpatia) la teatrul Vafopuleio, 19.06.2015, Salonic, Grecia;
24. Marele Premiu la Festivalul Internațional al Aforismului pentru Români de Pre-tutindeni, Tecuci, 1917.

Circulația internațională a aforismelor sale este pe măsura valorii lor. În Italia, cu ocazia înmânării premiilor „Torino in Sintesi”, Valeriu Butulescu a fost declarat de Associazione Italiana per l'Aforisma drept „il maggior representante viviente della scrittura breve europea” („cel mai mare reprezentant în viață al literaturii scurte europene”).

Este inclus în „Istoria literaturii române contemporane”. Comentând creația literară a lui Valeriu Butulescu, autorul acestei lucrări, criticul Alex Ștefănescu scrie: „genul în care a atins cel mai înalt nivel (nemaiaș de alți scriitori români înaintea lui) rămâne aforistica.”

VALERIU BUTULESCU, RADIOGRAFIAT DE TREI ORI, ÎN TREI DECENII, DE CRITICUL ALEX ȘTEFĂNESCU...

1. SCÂNTEI ELECTRICE

Există de când lumea foarte multe aforisme banale, deci există foarte puține aforisme. În ceea ce mă privește, mărturisesc că am ajuns chiar la un fel de blazare, tot citind „cugetările” unor autori contemporani. Numai gândul la E. M. Cioran sau Stanislaw Jerzy Lec mă face să accept că totuși genul există. În ultimul timp am fost însă contrazis în scepticismul meu de aforismele unui inginer de la Întreprinderea de Utilaj Minier din Petroșani, Valeriu Butulescu.

Născut la Preajba, în județul Gorj, în 1953, și absolvent al Academiei de Mine din Cracovia, Valeriu Butulescu a publicat, de-a lungul anilor, aforisme în aproape toate revistele românești și poloneze. În 1985 a tipărit și o carte de aforisme – „Oaze de nisip”, la Editura Litera – iar în 1986 a figurat cu un grupaj de aforisme în volumul rezervat câștigătorilor concursului de debut al Editurii

„Cartea Românească” – „Debut '86”. Scrie și poezie și mai ales traduce poezie, din poloneză în română și din română în poloneză (Mihai Eminescu, Tudor Arghezi, George Bacovia, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Adrian Păunescu, Anghel Dumbrăveanu ș.a.). Dar genul în care excelează rămâne aforismul. Cele peste 1000 de aforisme create până în prezent au fost traduse – și s-au bucurat de mare succes în țările respective – în poloneză, germană, maghiară, engleză, albaneză, sârbă etc. Dar...

Acasă, încă nu este cu adevărat cunoscut, încă i se atribuie, pe baza unei judecăți superficiale, statutul de autor de umor minor. De fapt, Valeriu Butulescu nu are nicio legătură cu autorii de umor minor. El este un scriitor talentat și profund, care transformă aforismul într-un mijloc de exprimare nerestrictiv. Reflecția filosofică, observația de moralist, lirismul în toate variantele sale – de la cel vizionar la cel galant – umorul de idei își găsesc formulări fulgurante și memorabile în scrierile sale. Din cuvinte extrem de puține, autorul creează instantaneu o tensiune semantică și uneori – în aforismele cele mai inspirate – această tensiune produce un fel de scânteie electrică, triumf al inteligenței și sensibilității.

De o excepțională calitate sunt reflecțiile pe teme morale, în care Valeriu Butulescu își pune în valoare sarcasmul – un sarcasm princiar:

* * *

„Averea unora depășește valoarea până la care ei pot să numere.”

* * *

„Străzile sunt invadate de mașini; epoca fierului încă nu s-a sfârșit.”

* * *

„Pentru a nu te contrazice ai nevoie de principii solide sau de o excelentă memorie”

* * *

„Nu toți știu să ucidă. Unii numai îți scurtează viața.”

* * *

„Acest tablou l-a costat prea scump, ca să mai poată spune că nu-i place.”

* * *

„Cei ce trăiesc degeaba se îngroapă cu cheltuială.”

* * *

„Mă plictisesc rar și niciodată singur.”

* * *

În alte aforisme – cugetări propriu-zise – impresionează profunzimea gândirii și eleganța exprimării:

* * *

„După un anumit timp, stratul de rugină devine protector.”

* * *

„Aspră pedeapsă. Aceea de a pedepsi.”

* * *

„De când mă știu m-am gândit la moarte. Când voi muri vor spune că am avut o presimțire.”

* * *

„Între numărul de creduli și numărul de escroci există un echilibru ecologic perfect.”

* * *

„Cunoaștem atât de bine moartea din cărți, încât uneori mă întreb la ce bun mai murim.”

* * *

Aforismele au câteodată și un fior liric sau sunt de-a dreptul mici
poeme – capodopere miniaturale:

* * *

„Uneori ne ținem capul în palme. Mare povară.”

* * *

„Veșnicia geniului. Opera lui, ca un miraculos polen, va ști să se
agațe mereu de memoria oamenilor vii.”

* * *

„A te naște. Nefericire mai mare nu există, decât poate aceea de a nu
te naște.”

* * *

„Abia aștept să mă trezesc. Să pot visa cu adevărat.”

* * *

„În sufletele obscure ura persistă, precum zăpada pe versanții lipsiți
de soare.”

* * *

În sfârșit, nu vreau să închei această succintă prezentare fără a oferi
citorilor un eșantion din umorul – irezistibilul umor – al lui
Valeriu Butulescu:

* * *

„Din dragoste nu murim. Ne naștem.”

* * *

„Am locuit un timp în sufletul unei femei. Mare înghesuială.”

* * *

„Acum știu ce este un creditor. Este un om care mai crede că i se va
plăti.”

* * *

„Din prime îmi achit sancțiunile.”

* * *

„La sfârșitul unor cărți, autorii prezintă bibliografia – încercând astfel să se dezvinovățească.”

* * *

„Lupta e inegală, zise taurul. Unul e în arenă, zece mii în tribună. Și mai au și presa de partea lor.”

* * *

„Unele imperii au căzut mult mai greu decât își pot imagina anumiți regizori de film.”

* * *

... Până a citi ce scrie Valeriu Butulescu, nu credeam să-nvăț a iubi aforismul vreodată.

ALEX. ȘTEFĂNESCU

în Flacăra nr.25/1989

2. VALERIU BUTULESCU SAU PROPOZIȚIA DE AUR

De peste treizeci de ani, de când citesc literatură, trăiesc cu o prejudecată: că aforismul este un gen minor. Cunoașterea dictoanelor lui Rabindranath Tagore nu m-a eliberat de vechea prejudecată: consideram că frumusețea lor se datorează exclusiv exotismului. Și nici reflecțiile lui E.M. Cioran nu au reabilitat pentru mine aforismul: aceste reflecții sunt secvențe dintr-o filosofie – intenționat fragmentată, ca să nu trezească prin monumentalitate, suspiciunea omului modern – și forța lor vine tocmai din apartenența la un întreg. În sfârșit, descoperind aforismele cu umor, gen J. Renard, St. Lec, am crezut că ele sunt un compromis, care confirmă imposibilitatea teoretică a existenței genului. Dar...

...Dar într-o bună zi am citit aforismele lui Valeriu Butulescu. Din acel moment genul mi s-a înfățișat într-o altă lumină. Un autor de care nu mai auzisem vreodată mi-a schimbat modul de a gândi. Așa neînsemnat cum pare – pentru că este „de-al nostru”, pentru că are numele terminat în banalul „escu”, pentru că facem mereu, de sute de ani, greșeala de a ne minimaliza propriile merite – Valeriu Butulescu este un mare scriitor. Faptul că se exprimă prin mici texte nu contrazice această calitate. Aceste propoziții risipite de el prin periodice și broșuri obscure sunt propoziții de aur. Mi-am îngăduit să alcătuiesc pentru revista *Vatra* o antologie, cu scopul de a demonstra că avem de-a face cu o operă. O operă complexă, scrisă într-un registru stilistic întins. Lirismul elevat („Veșnicia geniului. Opera lui, ca un miraculos polen, va ști să se agațe mereu de memoria oamenilor vii.”), viziunea sumbră, de coșmar („Când prostia prinde aripi se întunecă cerul.”), analiza psihologică profundă, dostoevskiană („În sufletele obscure ura persistă, precum zăpada pe versanții lipsiți de soare.”), ironia caustică, fără replică („Mă plictisesc rar și niciodată singur.”), patriotismul declarat într-o manieră bărbătească („Dacă arborii își schimbă uneori patria de vină sunt numai frontierele.”), umorul irezistibil („Mă tem de moartea întâmplătoare. De aceea evit spitalele.”), pamfletul scris cu vervă, da, cu vervă în numai câteva cuvinte („Unii poeți amintesc de cățeei scoși la plimbare. Orice drum alegi, ei merg înainte.”), paradoxul revelator („Fii imparțial și balanța se va înclina de partea ta.”), filosofia de bună calitate („Curcubeu. Superb arată lumina în faza ei de descompunere.”), povestea unei vieți, un roman în zece cuvinte! („Până la urmă m-au convins să mă las constrâns.”) – iată numai o parte din fațetele acestei opere.

ALEX. ȘTEFĂNESCU

în Vatra nr. 9/1989

3. IGNORAT ÎN ȚARĂ, APRECIAT PESTE HOTARE

În alte țări, în mediile culturale, faci o impresie bună dacă spui că vii din țara în care trăiește Valeriu Butulescu. În România nu se vorbește mai nimic despre acest scriitor.

Cine este Valeriu Butulescu? Este cel mai valoros autor de aforisme din România, din toate timpurile, și unul dintre cei mai valoroși din lume. Cărțile lui au apărut în toate limbile pământului și pretutindeni au fost comentate cu admirație. A primit numeroase premii în străinătate. La noi, critica literară, paralizată de snobism, consideră aforismul un gen minor, fără să mai reconsidere vreodată această idee. Este adevărat că în România există în momentul de față nu zeci, nu sute, ci mii de autori de cugetări neinteligente și emfaticе, de cugetări-kitsch. Drept urmare multă vreme și eu am disprețuit aforismele în general, mergând pe urmele lui George Topîrceanu care, într-o poezie satirică, reproducea o „cugetare” dintr-un imaginar album al unei domnișoare: „Amorul e un lucru foarte mare”... „și iscălește: Guță Popândău”. Dar l-am descoperit, încă dinainte de 1989, pe Valeriu Butulescu și am fost entuziasmat. L-am citit de-a lungul timpului cu nesaț. Multe dintre aforismele lui le pot reproduce din memorie. Iată câteva dintre ele:

* * *

Doamne, ai fost atât de generos! Benzina țâșnește din adâncurile bogate ale patriei noastre. E suficient să înțepi o conductă.

* * *

Naufrațiații se agață unul de altul și mor în grup compact. Naufrațiul ridică la cel mai înalt nivel coeziunea socială.

* * *

Femeia este atrasă irezistibil de pieptul bărbatului – locul în care acesta își ține inima și portofelul.

* * *

Să respectăm planeta. Este groapa noastră comună.

* * *

Am avut un șef atât de capabil, încât lua singur decizii colective.

* * *

Nimeni nu observă că vulturul e șchiop.

«...din moarte pre moarte călcând, iar celor din mormânturi, viață
dăruindu-le!» Asta da, ofertă electorală!

* * *

Clemența justiției înseamnă in Justiție.

* * *

Alfabetizând prostul, îi asigurați acces neîngrădit la cărțile proaste.
Citind, el își va lărgi ignoranța.

* * *

La câte utopii propovăduia Iisus, pare ciudat că dintre toți apostolii
doar Iuda a cedat nervos.

* * *

Memorarea lucrurilor inutile cere un efort enorm, care le face de
neuțitat.

* * *

Majoritatea celor ce se roagă tratează cerul ca pe o întreprindere
prestatoare de servicii.

* * *

În viziunea celor care îl trăiesc, fiecare moment istoric este decadent.
Așa a progresat omenirea, din decadență în decadență.

* * *

Deschideți larg porțile închisorilor. Nu vedeți câtă lume vrea să
intre?

* * *

Ați văzut vreă poartă pe care să scrie: «Atenție, câine bun!»?

* * *

În cimitir era dezordine. Adevărul e că deîndată ce mor oamenii se dezobișnuiesc să mai măture.

* * *

Întinde mâna învinsului tău. Ajută-l să se ridice. Vei trăi bucuria să-l mai învingi o dată.

* * *

Informatica nu are limite. Iată un calculator capabil să scrie cărți. Iată un altul dispus să le citească.

* * *

Cine sunt eu? Tatăl meu, ediția a doua, revăzută și adăugită.

* * *

Ce coșmar! Să ai vocație de eliberator într-o țară deja liberă.

* * *

Dumnezeu a inventat gâtul, iar omul, ghilotina.

* * *

Ateii nu cred în nimic. Dar eu sunt credincios. Eu cred în nimic.

Nu demult, Valeriu Butulescu mi-a trimis printr-un e-mail cele mai recente aforisme ale sale, grupate sub titlul „Maculator existențial”. Sunt sclipitoare. Ca o noutate, cele mai multe au un caracter politic. Reproduc câteva și anume pe acelea pe care le-am memorat ca să le folosesc în conversații. Îi avertizez de pe acum pe toți cei care mă vor răsplăti cu aplauze că ele îi aparțin lui Valeriu Butulescu:

* * *

Dă-i privighetorii o înaltă funcție politică. Va începe imediat să ragă.

* * *

Omul îngust se simte mereu în largul său.

* * *

Primii șapte ani am fost analfabet. A fost perioada cea mai fericită a vieții mele.

* * *

Cândva fulgerul era metafizică. Azi e fizică. Și încă de gimnaziu.

* * *

Ador dialogul cu câinele meu. Indiferent ce-i spun, el dă afirmativ din coadă.

* * *

Grațiere colectivă. Evadare în masă, organizată de guvern.

* * *

În trecut, marii bărbați de stat au fost mari călăreți. Încerc să mi-i imaginez pe președinții noștri călare.

Ce ar mai fi de adăugat? Nimic. Doar că ne-am mărit cu toții – chiar și oamenii politici – IQ-ul dacă am citi aforismele lui Valeriu Butulescu.

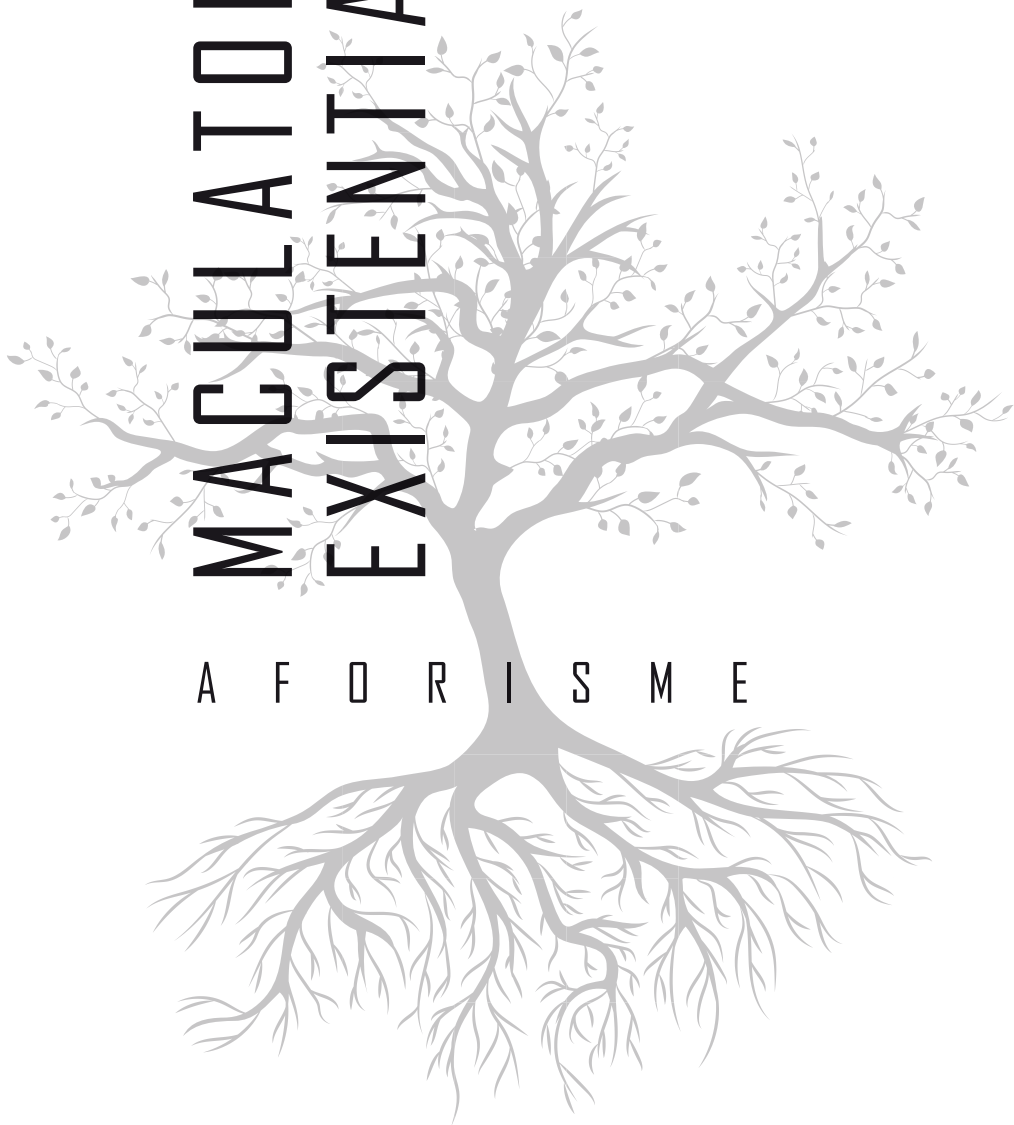
ALEX ȘTEFĂNESCU
Evenimentul Zilei, august 2017

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

MAGULAT
ATOR
EXISTENTIAL

A F O R I S M E

- ▶ Nemuritorul nu crede în propria-i moarte până nu i se comunică oficial.
- ▶ Unele filme, pe lângă faptul că sunt proaste, mai sunt și lungi.
- ▶ Toba. După cum o bați, așa își exprimă punctul de vedere.
- ▶ Are nevoie de zece propoziții pentru a construi o frază goală.
- ▶ Onoarea unora e ca și coada șopârlei. Îi ajută să scape, abandonând-o.
- ▶ Cu fiecare dinte ce-mi cade, limba se simte mai liberă.
- ▶ Omul erei atomice e ocrotit de lege. Ca orice animal pe cale de dispariție.
- ▶ La noi, lanțul slăbiciunilor este cel mai puternic.

- ▶ Infernul este iadul occidental. Altă abordare, alt confort.

- ▶ Și lipsa de tradiție poate deveni o tradiție.

- ▶ Electrostatica socială. Primim aceleași sarcini și ne respingem.

- ▶ Când totul să dă dracului, el devine atotstăpân.

- ▶ În palma bătătorită a țăranului citești cu ușurință trecutul, prezentul și viitorul.

- ▶ Nu ne tragem din maimuțe. Suntem epigonii acestora.

- ▶ Să nu te crezi clasic până nu mori de tot.

- ▶ Legea birocrăției. Confortul este totdeauna invers proporțional cu efortul.

- ▶ Nu e suficient să fii scriitor. Trebuie să și scrii.
- ▶ Cine spune că inteligenții nu au noroc în viață?
Există oare noroc mai mare decât să fii inteligent?
- ▶ Zeus nu avea darul convingerii și deseori apela la trăznet.
- ▶ Înțelepții nu se tem de moarte. Dar nici lor nu le face o plăcere deosebită.
- ▶ Argumentul vulpii: și oamenii comit găinării!
- ▶ Tot ce azi e perimat a fost cândva modern.
- ▶ Uneori sunt obligat să mă bâlbâi în limba maternă.
Tristă e soarta traducătorului.
- ▶ Cea mai neînsemnată frunză preia o parte din elanul vântului.

Aforisme și gânduri: BUTULESCU

România este o țară puțin cunoscută la noi, deși face parte deja din Uniunea Europeană. Este adevărat că zona geografică a acestei țări corespunde Europei de Est, așa că tradițiile și cultura ei sunt destul de diferite de ale noastre. Obținem greu referințe de acolo, exceptând peisajele mereu recurente ale Transilvaniei și figura fictivă a lui Dracula. În ciuda acestor informații limitate, există scriitori și dramaturgi mari născuți în această țară, care au devenit de renume mondial, cu toate că, în unele cazuri, recunoașterea lor s-a făcut în Franța, pentru opere scrise în franceză, cum este cazul lui Eugène Ionesco și Emil Cioran. Pe de altă parte, ar trebui citați Mircea Eliade, mare cărturar și istoric al religiilor, sau Valeriu Butulescu, dramaturg important și scriitor, care merită să fie incluși printre marile nume ale literaturii din această țară.

Deși numele lui Butulescu este puțin cunoscut în țara noastră, am considerat interesant ca în secțiunea „Aforisme și gânduri“ să facem un articol despre el, selectând unele din cele 927 aforisme geniale, incluse în cartea dedicată acestui mod de gândire, formulate în câteva cuvinte. Dar înainte, aș dori să subliniez un aspect relevant pentru acest dramaturg: în 2004 a primit Premiul acordat de Uniunea Scriitorilor din România la Festivalul Dramaturgiei Românești.

În cartea sa de aforisme, publicată în țara noastră, acestea sunt numerotate fără a fi grupate tematic. Sunt gânduri scurte, care apar în mintea autorului în diverse momente și se scriu imediat, astfel încât să nu dispară. Sunt idei care trebuie reținute, înainte să ardă, asemenea unor stele căzătoare.

Cu toate acestea, pentru a facilita citirea și a cunoaște gândirea acestui autor, am considerat necesar ca aforismele să fie grupate în funcție de subiect. Pentru a avea o anumită rigoare (și dacă cineva dorește să le consulte), am lăsat la sfârșitul fiecărui aforism numărul pe care acesta îl are în cartea lui Butulescu.

Despre viață și moarte

Lectura aforismelor lui Butulescu ne aduce în prim-plan un om de mare omenie, care se îndoiește constant și chestionează certitudinile și dogmele cu care suntem educați, trăind contradicțiile care sunt prezente în viața noastră de zi cu zi. Pe de altă parte, la fel ca marii scriitori români menționați mai sus, el relevă o încărcătură discretă de pesimism cu privire la existența umană, deci nu este surprinzător faptul că, în primul dintre aforismele sale aduce ideea morții.

- În fiecare an trecem nepăsători prin ziua morții noastre. (1)
- Citesc un necrolog. Răsufu ușurat: încă nu e al meu. (27)
- Morții sunt liberi. Gardul cimitirului e făcut pentru cei vii. (60)
- Păcat că la școala vieții nu există repetenție. (274)
- Ce este sinucigașul? Călăul său sau propria sa victimă? (86)
- Moartea trezește emoții adevărate numai în rândul moștenitorilor. (924)
- Îngropați-mă sub un stejar. Sute de ani, gândul mea va fremăta în frunze. (337)

Despre religie

După cum am arătat mai sus, unul dintre marii cercetători ai religiilor este scriitorul român Mircea Eliade. Poate că greutatea mare

a Bisericii Ortodoxe, care predomină în România, determină autorii acestei țări să facă referiri constante la dogmele și relatările de natură religioasă, renegându-și ulterior multe din convingerile pe care le-au primit.

- Pe cei mici îi liniștești cu bomboane. Pe cei mari, cu Lumea de Apoi. (276)
- Unii merg la biserică în speranța că Dumnezeu verifică prezența. (423)
- La sfârșitul Genezei trebuia creat Omul, pentru că cineva trebuia să aplaude. (722)
- Călcăm pe Dumnezeu, fiindcă e pretutindeni. (818)
- Dumnezeu meu diferă de cel comercializat de biserică. (906)
- Intoleranță religioasă. Suntem neîngăduitori cu cei ce cred în himere diferite de ale noastre. (811)
- Nu căutați divinitatea în pietre și ziduri. Tot ce e viu e sfânt, iar inteligența umană este divinitatea supremă. (684)

Despre nemurire

Un principiu de bază al religiilor monoteiste spune că după această viață perisabilă ne confruntăm cu o altă imaterială, la care ajungem prin supraviețuirea sufletului. Există așadar o altă viață, dincolo de aceasta, pe care o cunoaștem? Există nemurirea acestei entități imateriale numite suflet? Butulescu nu crede în ea, dar cu toate acestea, în aforismele sale apare ideea de nemurire, auzită de atâtea ori prin vocile preoților Bisericii Ortodoxe.

- Nemurirea. A trăi veșnic în amintirea celor vii. (617)
- Mă simt bine, înlănțuit între parantezele lui plus și minus infinit. (283)

- În mii de moduri ne imaginăm Viața de Apoi. Atât de incredibil ne pare fiorul neființei. (725)
- Să rămâi pe veci în Paradis, printre bigoți! Iată ceva mai înspăimântător decât flăcările Iadului.

Despre politică

România a avut în luna februarie a acestui an mari demonstrații împotriva guvernului, care, pe furiș, a făcut modificări la Codul Penal, încercând să îndulcească pedepsele pentru abuz în serviciu, deoarece acolo este o țară în care corupția a devenit la fel de cronică precum în țara noastră. Iar tranziția dorită, după căderea Zidului Berlinului, de la o societate numită „comunistă” la o democrație capitalistă, a generat în cele din urmă mari dezamăgiri în populația românească.

- Democrație. Autocrația celor aleși. (776)
- Elitele vor fi întotdeauna o minoritate. Opțiunea politică a unei națiuni este voința mediocrității majoritare. (657)
- Experiența lui Faust. Să-ți vinzi sufletul, fără a intra în politică. (798)
- Ce păcat că în declarația de avere a demnitarilor nu există rubrici pentru bogăția spirituală! (800)
- În democrațiile infantile, pe lângă plaga sărăciei și corupției, mai vine și ciuma naționalismului. (659)
- Visul nebunului este să fie lider. Și visul acesta, de regulă se împlinește. (963)
- Capitalism românesc. Cei mulți înghit în sec. Câțiva îmbuibăți râgâie. (863)

Diverse

Aforismele lui Butulescu îmbracă diferite forme și ne invită să le prezentăm finalmente într-o grupă selectate ca diverse. De remarcă ironia, imaginația, poezia, deziluzia, paradoxul, dorința de libertate etc. care sunt stâlpii de forță prin care acest mare dramaturg român își dezlănțuie gândurile și aspirațiile.

- Un pește, înotând în propriile lacrimi. (11)
- I-au luat boului jugul. Și acum așteaptă ca el să împingă benevol carul. (25)
- Să nu crezi că dușmanul te admiră. El doar îți caută punctul vulnerabil. (42)
- Acuzat de propria umbră pe care o împiedică să vadă soarele. (257)
- Îmi voi iubi aproapele. Dar să stea mai la distanță. (412)
- Cei ce se târăsc nu se împiedică niciodată. (495)
- Am mult curaj, dar mi-e frică să-l folosesc. (577)
- Unii oameni sunt ca soarele. Îți dau lumină numai dacă te învârtești în jurul lor. (582)
- Libertatea nu înseamnă nimic pentru o pasăre care nu a învățat să zboare. (621)
- Nu este limitat cel conștient de propriile sale limite. (632)
- Am avut un șef atât de capabil, încât lua singur decizii colective. (636)

- Au apărut telefoane inteligente. Unele mai inteligente decât proprietarii lor. (712)

În final, aș dori să subliniez că Butulescu se mișcă bine între absurditatea existenței umane, promovată de compatriotul său Eugène Ionesco și nihilismul disperat al lui Emil Cioran. Poate că maximum aspirațiilor sale este concentrat în aforismul 868, care spune: „Idealul meu? Un ateu cu suflet de sfânt”.

AURELIANO SÁINZ

Recenzie la volumul „AFORISMOS”

(Editura ECU Alicante) publicată în revista

„MONTILLA DIGITAL”

(Montilla, provincia Cordoba, Spania)

în 06.08.2017.